

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2016, č. j. MV-99480-5/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2018, č. j. 6 A 229/2016 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), rozhodnutím ze dne 23. 5. 2016 č. j. OAM-242-21/ZR-2016, zrušilo žalobci platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl dohromady pětkrát pravomocně odsouzen v trestním řízení pro spáchání trestného činu porušení předpisů o nálepkách k označení zboží podle § 148a zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 téhož zákona a následně též podle § 244 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.

[2] Žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozhodnutí změnila rozhodnutí ministerstva tak, že platnost povolení žalobce k trvalému pobytu zrušila pouze podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve zbytku odvolání zamítla a výše uvedené rozhodnutí

ministerstva potvrdila. Poukázala na to, že u žalobce došlo k zahlazení odsouzení, případně k tomu, že byl účasten amnestie, tudíž na něj nelze aplikovat § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Ve zbytku se ztotožnila s hodnocením ministerstva a dovodila, že žalobcova trestná činnost je závažným narušením veřejného pořádku.

[3] Městský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Rozhodnutí žalované shledal přezkoumatelným. Poukázal na to, že výklad právního pojmu „opakované závažné narušení veřejného pořádku“ byl proveden v souladu s judikaturou a odůvodněn konkrétními okolnostmi projednávané věci. Zejména ministerstvo ve svém rozhodnutí pečlivě posoudilo všechny okolnosti, vzalo v úvahu opakovanost a dobu páchaní trestné činnosti, její charakter, narůstající citelnost uložených trestů vrcholící nepodmíněným trestem odnětí svobody, značnou materiální škodu způsobenou páchanou činností České republiky, vztah pachatele k trestné činnosti a zjevně nepůsobící výchovný efekt uložených trestů. Tyto skutečnosti plně zdůvodňují právní závěr o opakovanosti a o závažném narušení veřejného pořádku České republiky, jehož se žalobce dopustil, a neodvívá se pouze od trestného činu, který byl zahlazen amnestií prezidenta republiky. Ministerstvo rovněž dostatečně zvažilo rodinný stav žalobce a skutečnost, že má manželku a tři nezletilé děti, kteří se nachází na území České republiky, a dospělo ke správnému závěru, že nastalou situaci si zavinil žalobce svým jednáním sám. Při páchaní trestné činnosti na možné následky do rodinné sféry nemyslel, a nyní proto převáží veřejný zájem nad zájmem na ochraně jeho rodinného života.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované ke kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že městský soud ani správní orgány neodůvodnily svůj závěr o tom, v čem spatřují aktuálně trvající a intenzivní ohrožení některého ze základních zájmů společnosti ze strany stěžovatele, a dále v tom, že se správní orgány ani soud nevypořádaly s námitkou týkající se přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů především ve vztahu k zájmům stěžovatelových nezletilých dětí, které mají na území České republiky povolen trvalý pobyt a objektivně nemohly zavinit skutkový stav, jenž správní orgány a soud považují za závažné narušení veřejného pořádku.

[6] Pojem „závažné narušení veřejného pořádku“ je neurčitý a není právním řádem ČR nikde přesně definován. V této situaci je důležitým vodítkem pro jeho výklad čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států: *„Opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.“* Nemá se tedy jednat o triviální prohřešek jako u stěžovatele, u něhož intenzita trestných činů rozhodně nedosahuje intenzity vyžadované zákonodárcem v pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“. Zároveň nelze vycházet z jeho již zahlazených odsouzení.

[7] Rozhodnutí ministerstva a žalované jsou rovněž nepřiměřená s ohledem na jeho rodinný život. Podle judikatury NSS je nutné poměřovat intenzitu zásahu spočívajícího ve zrušení povolení k trvalému pobytu a intenzitu narušení veřejného pořádku, které bylo důvodem tohoto zásahu státu. Stěžovatel je integrován v české společnosti, má zde rodinu a tři nezletilé děti, a rozhodnutí o zrušení platnosti trvalého pobytu je proto nepřiměřené. Stěžovatelovy děti

pokračování

nesou žádnou odpovědnost za jeho trestnou činnost, a přesto je rozhodnutí správních orgánů velice zasahuje a je v rozporu s jejich nejlepším zájmem. Správní orgány se nezabývaly ani tímto důvodem, a jejich rozhodnutí jsou proto v rozporu s článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

[8] Stěžovatel zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a ztotožnila se s napadeným rozsudkem městského soudu. Trvá na tom, že zde byly podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu, a domnívá se, že stěžovatel neuvádí žádnou novou relevantní argumentaci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., NSS se zabýval nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[12] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a rozhodnutí správních orgánů ve dvou aspektech. Předně se správní orgány dostatečně nevypořádaly s otázkou intenzity a naplnění závažného narušení veřejného pořádku, ale také se nezabývaly jeho rodinnou situací a námitkou o nepřiměřeném zásahu do jeho rodinného a soukromého života. S tímto názorem se nelze ztotožnit. Aniž by NSS k námitce nepřezkoumatelnosti hodnotil věcnou správnost názorů správních orgánů, je zřejmé, že ministerstvo se otázkou narušení veřejného pořádku zabývalo zejména na str. 2 - 3 svého rozhodnutí dostatečně, když podrobně odkazovalo na závažnost, opakování a druh trestné činnosti, vzalo do úvahy i okolnost, že s ohledem na četnou trestnou činnost nelze ani v budoucnu očekávat stěžovatelovu nápravu. Skutečnost, že žalovaná na toto podrobné zdůvodnění ministerstva ve stručnosti odkázala, nezakládá nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí. Obdobně je tomu i u otázky přiměřenosti zásahu do stěžovatelova rodinného života, neboť i touto otázkou se ministerstvo zevrubně zabývalo, a to zejména na str. 6 - 8 svého rozhodnutí, přičemž žalovaná se s tímto posouzením ztotožnila. Protože je třeba vnímat rozhodnutí správních orgánů jako jeden celek, námitka nepřezkoumatelnosti těchto rozhodnutí nemůže obstát, a městský soud proto nepochybil, když konstatoval, že jsou přezkoumatelná.

[13] Následně NSS přistoupil k posouzení kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že ani tato námitka není důvodná.

[14] V projednávané věci není sporu o skutkovém stavu věci, stěžovatelovy námitky se však týkají právního posouzení závažnosti jeho trestné činnosti v rámci posouzení důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu a rovněž přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do jeho rodinného života. NSS v této souvislosti považuje za vhodné připomenout, že právo na udělení trvalého pobytu nepředstavuje samo o sobě ústavně chráněné základní právo. Rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) uznává nepopiratelné a suverénní právo smluvních stran Úmluvy kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území (viz např. rozsudek ve věci Amuur proti Francii ze dne 25. 6. 1996, stížnost č. 19776/92, bod 41).

[15] Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl obrozit bezpečnost státu.*

[16] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[17] Na stěžovatele nelze při výkladu narušení veřejného pořádku vztáhnout směrnicí č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, jejíž aplikace se dovolává, neboť není občanem EU ani rodinným příslušníkem takového občana. Je třeba proto vycházet z relevantní judikatury zabývající se výkladem pojmu s ohledem na zákon o pobytu cizinců.

[18] Interpretací pojmu závažné narušení veřejného pořádku se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, č. 2420/2011 Sb. NSS, v němž vyslovil: *„Při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy použity.“* Z toho následně vycházel NSS, když se zabýval interpretací pojmu závažné narušení veřejného pořádku ve vztahu k § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozsudku ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013 - 41, kde uvedl: *„Narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak (...) může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod. Zároveň musí být při posuzování konkrétního případu dbáno na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem. Takovým následkem může být například zásah do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (...). Posouzení intenzity narušení veřejného zájmu je tak neodmyslitelně spjata s posouzením, jakým způsobem bude vydávaným rozhodnutím zasaženo do soukromého a rodinného života cizince.“* NSS zde dále dovodil, že jakkoliv nelze učinit paušální závěr o tom, že by opakované spáchání více úmyslných trestných činů bylo vždy opakovaným narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v řadě případů tomu tak být může. Pro úplnost je třeba odkázat i na rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012 - 32, kde byl s odkazem na citované usnesení rozšířeného senátu vysloven závěr, že skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona.

[19] V posuzovaném případě shledaly správní orgány naplnění důvodu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců s ohledem na to,

pokračování

že stěžovatel byl celkem pětkrát pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu, přičemž se jednalo o trestné činy porušení předpisů o nálepkách k označení zboží a dále zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Během svého pobytu na území České republiky byl odsouzen k podmíněným trestům odnětí svobody, ale rovněž k jednomu roku nepodmíněně rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 1 T 111/2008. Dále mu byl Obvodním soudem pro Prahu 9 v usnesení pod sp. zn. 2 T 23/2008 přeměněn podmíněný trest odnětí svobody.

[20] Narušení veřejného pořádku stěžovatelem tedy bylo konstatováno s ohledem na jeho opakovanou trestnou činnost a na to, že ji páchal již od roku 2002, aniž by od ní po odsuzujících rozsudcích upustil. Toto jednání svědčí i podle NSS o jeho neúctě k právnímu řádu České republiky a úplné absenci výchovného a preventivního působení trestu. NSS se proto ztotožňuje s městským soudem a správními orgány, že důvod zrušení platnosti trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců byl naplněn.

[21] Kromě toho nelze souhlasit se stěžovatelovou argumentací, že k jeho trestné činnosti již nelze přihlížet, neboť došlo k zahlázení trestu či jeho amnestii. V rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. 10. 2013, sp. zn. 33 T 68/2012, o tom, že je stěžovatel účasten amnestie, se výslovně uvádí, že se na stěžovatele nehledí, jako by nebyl odsouzen, protože mu předchozím odsouzením byly uloženy i další sankce, na které se amnestie nevztahuje. Není tedy pravdou, že by se na stěžovatele v tomto směru hledělo, jako by nebyl odsouzen. Kromě toho je třeba zdůraznit, že není pravdou, že by v době rozhodování ministerstva byla všechna ostatní odsouzení zahlázena - k zahlázení v té době nedošlo minimálně u posledního trestu uděleného trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 3 T 41/2015.

[22] Správní orgány však mohly v rámci posouzení podle § 77 odst. 2 písm. a) přihlédnout i k zahlázeným odsouzením. Zákon blíže nespecifikuje, k čemu mohou správní orgány při posouzení narušení veřejného pořádku přihlížet. V rozsudku NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, č. 2835/2013 Sb. NSS, soud uvedl: „*Ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlázeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom že se dopustil určitého jednání. Zahlázení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona shodně i § 106 trestního zákoníku).*“ V případě stěžovatele je navíc z počtu trestných činů a jejich opakování zřejmé, že jako celek naplňují předpoklad narušení veřejného pořádku.

[23] Při zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života je nutné identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. V této souvislosti odkazuje NSS na svůj rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, ve kterém konstatoval: „*Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život.*“ Analogicky vztaženo na nyní posuzovaný případ tedy správní orgány poměřovaly veřejný zájem na ochraně objektů chráněných trestním právem se stěžovatelovým právem na soukromý či rodinný život. Myšlenkový proces vedoucí k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života je správním uvážením, přičemž „manuál“ pro správní orgány, jak onu proporcionalitu posuzovat, je obsažen právě v § 174a zákona o pobytu cizinců.

[24] Z něj vyplývá, že zákonodárce v demonstrativním výčtu skutečností, které musí správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednit, zakotvil v prvé řadě závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Tím dává při interpretaci tohoto ustanovení najevo, že intenzita narušení právem chráněných hodnot hostitelského státu je kritériem, které se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí musí brát v potaz především. V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, NSS uvedl, že „se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsaný zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený (...). Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“

[25] NSS se s hodnocením přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života provedeným správními orgány i městským soudem zcela ztotožňuje. Stěžovatel má na území České republiky manželku ukrajinského státního občanství a tři nezletilé děti, a je tedy zřejmé, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bude velkým zásahem do jeho rodinného života. Zároveň však, jak již bylo vysvětleno výše, rozhodně nebyla stěžovatelem páchaná trestná činnost jednorázovým přestoupením, ale dlouhodobým vědomým porušováním trestních předpisů a zájmů státu. Stěžovatel si v době páčání této trestné činnosti musel být vědom následků svého jednání, a to i s ohledem na to, že byl za svou činnost opakovaně pravomocně shledán vinným. Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, stěžovatel musel počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti právem chráněným zájmům České republiky může vést k ukončení jeho pobytového oprávnění, a měl počítat s tím, že tímto svým jednáním vystaví obtížím nejen sebe, ale i své rodinné příslušníky. Přesto proti veřejnému pořádku opakovaně, úmyslně a soustavně jednal. Za této situace žalovaná správně uzavřela, že zásah do jeho soukromého a rodinného života odejmutím povolení trvalého pobytu není nepřiměřený veřejnému zájmu na ochraně veřejného pořádku.

[26] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti NSS nerozhodoval, protože o kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších nezbytných procesních úkonech. Navíc sám stěžovatel v podání ze dne 29. 3. 2019 uvedl, že o přiznání odkladného účinku nakonec nežádá.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl vzhledem ke shora uvedenému k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28] O věci rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, proto by jí soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak žádné náklady jí nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí je soud nepřiznává.

pokračování

[30] Vzhledem k tomu, že soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť rovnou přistoupil k rozhodnutí ve věci samé, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku (§ 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) ve výši 1 000 Kč. Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu